Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

20. října 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Průmyslové a obchodní vlastnictví — Autorské právo a práva s ním související — Směrnice 93/98/EHS — Článek 10 odst. 2 — Doba ochrany — Neobnovení ochrany v důsledku Bernské úmluvy“

Ve věci C-169/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Benelux Gerechtshof (Soudní dvůr Beneluxu) ze dne 27. března 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 13. dubna 2015, v řízení

Montis Design BV

proti

Goossens Meubelen BV,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský (zpravodaj), M. Safjan a D. Šváby , soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 10. března 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Montis Design BV F. Berndsenem a C. Van Vlockhovenem, advocaten,

— za Goossens Meubelen BV M. Scheltemou, S. Kingmou a P. Lodestijnem, advocaten,

— za portugalskou vládu L. Inez Fernandesem a T. Rendasem, jako zmocněnci,

— za Evropskou komisi P. Loewenthalem a J. Samnadda, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 31. května 2016,

vydává tento

* Jednací jazyk: nizozemština.

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 10 odst. 2 a čl. 13 odst. 1 směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících (Úř. věst. 1993, L 290, s. 9).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Montis Design BV (dále jen „společnost Montis“) a Goossens Meubelen BV (dále jen „společnost Goossens“) týkajícího se toho, že společnost Goossens potenciálně porušila autorské právo společnosti Montis ke vzorům křesla „Charly“ a židle „Chaplin“.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Bernská úmluva

3 Článek 5 odst. 2 Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění vyplývajícím ze změny ze dne 28. července 1979 (dále jen „Bernská úmluva“), stanoví:

„Požívání a výkon těchto práv není podroben žádné formalitě; toto požívání a tento výkon nezávisí na ochraně platné ve státě původu díla. Proto se s výhradou ustanovení této úmluvy řídí rozsah ochrany, jakož i právní prostředky vyhrazené autorovi k hájení jeho práv výlučně zákony státu, kde se uplatňuje nárok na ochranu.“

Dohoda o WTO a dohoda TRIPS

4 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „dohoda TRIPS“) byla podepsána v Marrákeši dne 15. dubna 1994. Tato dohoda, která tvoří přílohu 1 C dohody o zřízení Světové obchodní organizace (dále jen „dohoda o WTO“), byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

5 Dohoda o WTO a dohoda TRIPS vstoupily v platnost dne 1. ledna 1995. Podle čl. 65 odst. 1 dohody TRIPS však nebyli členové Světové obchodní organizace (WTO) povinni uplatňovat její ustanovení před uplynutím obecného období jednoho roku od data vstupu dohody o WTO v platnost, tedy před 1. lednem 1996.

6 Článek 9 odst. 1 dohody TRIPS stanoví:

„Členové [WTO] se přizpůsobí článkům 1 až 21 Bernské úmluvy (1971) a příloze k ní. [...]“

Unijní právo

Směrnice 93/98

7 V bodě 27 odůvodnění směrnice 93/98 bylo uvedeno:

„vzhledem k tomu, že úcta k nabytým právům a oprávněná očekávání [třetích osob] tvoří součást právního řádu Společenství; že členské státy mohou zejména stanovit, že za určitých okolností nemusí autorské právo a práva s ním související, která se podle této směrnice obnoví, zavazovat k placení osoby, které v dobré víře přikročily k využívání děl v době, kdy taková díla byla volná."

8 Článek 1 odst. 1 této směrnice stanovil:

„Práva autora literárního nebo uměleckého díla ve smyslu článku 2 Bernské úmluvy trvají po dobu autorova života a 70 let po jeho smrti bez ohledu na den, kdy bylo dílo oprávněně sděleno veřejnosti."

9 Článek 10 odst. 2 a 3 uvedené směrnice stanovil:

„2. Doba ochrany stanovená v této směrnici se vztahuje na všechna díla a předměty ochrany, které jsou chráněny alespoň v jednom členském státě v den uvedený v čl. 13 odst. 1 podle vnitrostátních předpisů o autorském právu nebo právech s ním souvisejících, nebo které splňují podmínky ochrany podle směrnice 92/100/EHS.

3. Touto směrnicí nejsou dotčena žádná využívání uskutečněná přede dnem uvedeným v čl. 13 odst. 1. Členské státy přijmou nezbytná ustanovení zejména na ochranu práv nabytých třetími osobami."

10 Článek 13 odst. 1 téže směrnice stanovil:

„Členské státy přijmou právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s ustanoveními článků 1 až 11 této směrnice nejpozději do 1. července 1995."

Směrnice 92/100/EHS

11 Článek 2 odst. 3 směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. 1992, L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120) stanovil:

„Tato směrnice se nevztahuje na právo na pronájem a půjčování budov a děl užitého umění."

Právo Beneluxu

12 Jednotný zákon Beneluxu o ochraně (průmyslových) vzorů, jehož znění bylo přijato úmluvou ze dne 25. října 1966 (*Tractatenblad* 1966, č. 292, s. 3, dále jen „jednotný zákon"), vstoupil v platnost dne 1. ledna 1975. Podle článku 12 tohoto zákona je doba trvání zápisu (průmyslového) vzoru pět let ode dne podání přihlášky.

13 Článek 21 jednotného zákona stanovil:

„1. (Průmyslový) vzor, který má významnou uměleckou hodnotu, může požívat jak ochrany vyplývající z tohoto zákona, tak ochrany vyplývající ze zákonů o autorských právech za předpokladu, že byly splněny podmínky pro použití obou těchto zákonů.

[...]

3. Současně se zrušením zápisu (průmyslového) vzoru s významnou uměleckou hodnotou nebo zánikem výlučného práva vyplývajícího ze zápisu takového (průmyslového) vzoru zaniká i autorské právo k tomuto (průmyslovému) vzoru, za předpokladu, že obě tato práva náleží témuž majiteli; k zániku však nedojde, pokud majitel (průmyslového) vzoru předloží v souladu s článkem 24 zvláštní prohlášení za účelem zachování platnosti svého autorského práva.“

14 Článek 24 odst. 1 a 2 tohoto zákona stanovil:

„1. Prohlášení uvedené v čl. 21 [odst. 3] musí být předloženo ve stanovené podobě a musí být zaplacen poplatek, který je uveden v prováděcím nařízení, během roku předcházejícího zániku výlučného práva k (průmyslovému) vzoru [...]

2. Prohlášení se zapisuje a zápis se zveřejní.“

15 Důvodová zpráva k úmluvě a jednotnému zákonu Beneluxu o ochraně (průmyslových) vzorů uvádí:

„Článek 21

[...] [odstavec 3] má dát do souladu požadavky na jistotu veřejnosti a možnost kumulace obou ochran. Je totiž žádoucí, aby rejstřík poskytl co možná nejúplnější přehled chráněných vzorů.

Za tímto účelem [tento odstavec] stanoví, že autor, který shledá, že je účelné získat ochranu rovněž prostřednictvím podání přihlášky (průmyslového) vzoru, musí předložit zvláštní prohlášení, a to v zásadě před tím, než uplyne platnost práva k (průmyslovému) vzoru. Za účelem zajištění jistoty veřejnosti se jevilo nevyhnutelným poměrně přísně sankcionovat nepředložení takového prohlášení; autorské právo, pro něž nebylo předloženo prohlášení, zaniká současně s právem k (průmyslovému) vzoru, s nímž bylo spojeno na základě kumulace [...]

Článek 24

Prohlášení musí být v zásadě předloženo předtím, než právo k (průmyslovému) vzoru zanikne.

[...]“

16 Bod U protokolu o změně jednotného zákona Beneluxu o ochraně vzorů, který byl podepsán v Bruselu dne 20. června 2002 a vstoupil v platnost dne 1. prosince 2003, stanoví:

„Kapitola II, nadepsaná ‚(Průmyslové) vzory, které mají významnou uměleckou hodnotu‘, se mění následovně:

[...]

2. Články 21 a 24 se zrušují.

[...]“

17 Společný komentář vlád zemí Beneluxu k Protokolu ze dne 20. června 2002, kterým se mění jednotný zákon Beneluxu o ochraně (průmyslových) vzorů, uvádí:

„Článek 21 [odst. 3] a s ním související článek 24 byly vždy předmětem četných kritik. Podle těchto článků musí držitel práva k průmyslovému vzoru a autorského práva vztahujících se na určitý výrobek, který si přeje, aby toto autorské právo po zániku nebo zrušení práva k průmyslovému vzoru zůstalo

zachováno, podat za tímto účelem prohlášení o zachování platnosti, které se zanese do rejstříku Beneluxu. Tento článek se stal svého času součástí [jednotného zákona], protože zveřejnění práv, jejichž ochrana se požaduje, představuje jednu ze základních zásad [jednotného zákona]. Hoge Raad [der Nederlanden] mezitím potvrdil, že toto ustanovení není v souladu s čl. 5 odst. 2 Bernské úmluvy, který stanoví, že autoři nejsou ve vztahu k dílům, pro něž jsou chráněni podle této úmluvy, při požívání a výkonu těchto práv podrobeni žádné formalitě (HR, 26. května 2000, RvdW 2000, 141). V článku 9 dohody TRIPS se signatářským státům rovněž ukládá, aby tento článek Bernské úmluvy dodržovaly. Výše uvedené skutečnosti opravňují zrušení čl. 21 [odst. 3] a článku 24.“

Nizozemské právo

18 Směrnice 93/98 byla do nizozemského práva provedena Wet tot wijziging van de Auteurswet 1912 en de Wet op de naburige rechten (zákon, kterým se mění zákon o autorském právu z roku 1912 a zákon o právech s ním souvisejících) ze dne 21. prosince 1995 (Stb. 1995, č. 652). Tento zákon vstoupil v platnost dne 29. prosince 1995.

19 V návaznosti na změny zavedené uvedeným zákonem zní čl. 51 odst. 1 zákona o autorském právu (Auteurswet) ze dne 23. září 1912 následovně:

„Lhůty pro ochranu stanovené v tomto zákoně se použijí od data vstupu tohoto článku v platnost na díla, která jsou ke dni 1. července 1995 chráněna vnitrostátním zákonem o autorském právu alespoň v jednom členském státě Evropské unie nebo státě, který je stranou dohody ze dne 2. května 1992 o Evropském hospodářském prostoru.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

20 Společnost Montis navrhuje a vyrábí nábytek.

21 V roce 1983 Gerard van den Berg, bývalý ředitel a většinový akcionář společnosti Montis, navrhl křeslo „Charly“ a židli „Chaplin“. Toto křeslo a tato židlo se liší velikostí, jsou si však podobné tvarem. Dne 19. dubna 1988 byla v souvislosti s křeslem „Charly“ a židlí „Chaplin“ podána přihláška (průmyslového) vzoru k mezinárodnímu zápisu, ve které bylo uvedeno, že společnost Montis je majitelkou práv k (průmyslovým) vzorům a G. van den Berg je jejich tvůrcem. Tato přihláška byla zapsána dne 12. července 1988.

22 V průběhu roku 1990 G. van den Berg převedl svá autorská práva k výše uvedenému křeslu a výše uvedené židli na společnost Montis.

23 Když uplynula lhůta platnosti zápisu uvedených (průmyslových) vzorů, společnost Montis nepředložila prohlášení o zachování platnosti uvedené v čl. 21 odst. 3 jednotného zákona. V důsledku toho dne 18. dubna 1993 došlo k zániku jak práv k (průmyslovým) vzorům, tak autorských práv této společnosti k dotčenému křeslu a k dotčené židli.

24 V průběhu roku 2008 společnost Montis podala u rechtbank ’s-Hertogenbosch (soud v Hertogenbosch, Nizozemsko) proti společnosti Goossens žalobu, jíž se domáhala meritorního rozhodnutí v důsledku toho, že tato společnost v obchodech s nábytkem, které provozuje, uvedla do prodeje vzor židle „Beat“, který poškozuje její autorská práva ke křeslu „Charly“ a židli „Chaplin“. Společnost Goossens na svou obranu uvedla, že jelikož nebylo předloženo prohlášení o zachování platnosti, tato autorská práva zanikla. Společnost Montis na tuto argumentaci odpověděla, že z důvodu toho, že byl dne 1. prosince 2003 zrušen čl. 21 odst. 3 jednotného zákona, je třeba mít za to, že se platnost jejích

autorských práv obnovila, jelikož toto zrušení má podle jejího názoru zpětnou účinnost. Společnost Montis podpůrně uvedla, že je třeba mít rovněž za to, že platnost jejích práv byla obnovena v návaznosti na přijetí směrnice 93/98.

25 Vzhledem k tomu, že společnost Montis měla ve věci v prvním stupni a v odvolacím řízení částečně neúspěch, podala kasační opravný prostředek u Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska).

26 V průběhu řízení Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) odmítl argument uplatněný společností Montis, podle něhož jeden z dotčených vzorů židle požíval ještě k 1. červenci 1995 ochrany v jiném členském státě, než je Nizozemské království, z důvodu, že byl takový argument uplatněn opožděně.

27 Tento soud, který měl pochybnosti o důsledcích, které je třeba vyvodit ze zrušení čl. 21 odst. 3 a článku 24 jednotného zákona, ve vztahu k autorským právům, která předtím zanikla v důsledku nepředložení prohlášení o zachování platnosti, rozhodnutím ze dne 13. prosince 2013 položil Benelux Gerechtshof (Soudní dvůr Beneluxu) dvě předběžné otázky.

28 Benelux Gerechtshof (Soudní dvůr Beneluxu) má za to, že pochybnosti uvedené Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) mohou existovat pouze v případě, že směrnice 93/98 každopádně nebrání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že v případě zániku autorského práva před zrušením čl. 21 odst. 3 jednotného zákona je třeba mít za to, že je tento zánik konečný.

29 V tomto kontextu se Benelux Gerechtshof (Soudní dvůr Beneluxu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Vztahuje se doba ochrany uvedená v článku 10 ve spojení s čl. 13 odst. 1 směrnice 93/98 na autorská práva, která byla původně chráněna podle vnitrostátních právních předpisů v oblasti autorského práva, avšak před 1. červencem 1995 zanikla z důvodu nesplnění či případně opožděného splnění formálního požadavku, konkrétně nepodání či opožděného podání prohlášení o zachování platnosti ve smyslu čl. 21 [odst. 3] jednotného zákona [...]?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku:

Je nutné vykládat směrnici 93/98 v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jež vede k tomu, že autorské právo k dílu užitého umění, které zaniklo před 1. červencem 1995 v důsledku nesplnění formálního požadavku, je považováno za právo zaniklé s konečnou platností?

3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku:

Má-li být předmětné autorské právo vykládáno podle vnitrostátních právních předpisů tak, že se k nějakému okamžiku obnovuje nebo že znovu vzniklo, od kterého okamžiku k tomu došlo?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

30 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba přezkoumat společně, je zaprvé to, zda čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98, vykládaný ve spojení s čl. 13 odst. 1 této směrnice, musí být vykládán v tom smyslu, že doba ochrany stanovená v této směrnici se vztahuje na autorská práva, která byla původně chráněna podle vnitrostátních právních předpisů, avšak před 1. červencem 1995 zanikla. Zadruhé se předkládající soud v podstatě táže, zda směrnice 93/98 brání vnitrostátním právním

předpisům, které jako ve věci v původním řízení dílu původně poskytly autorskoprávní ochranu, avšak následně na jejich základě tato autorská práva s konečnou platností zanikla proto, že nebyl splněn formální požadavek.

31 Úvodem je třeba připomenout, že čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98 stanoví, že doba ochrany stanovená v této směrnici se vztahuje na všechna díla a předměty ochrany, které jsou chráněny alespoň v jednom členském státě v den uvedený v čl. 13 odst. 1 této směrnice, a sice 1. července 1995, podle vnitrostátních předpisů o autorském právu nebo právech s ním souvisejících, nebo alternativně splňují podmínky ochrany podle směrnice 92/100.

32 Pokud jde o první z těchto podmínek, ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, jak uvedl generální advokát v bodě 63 svého stanoviska, že díla dotčená ve věci v původním řízení byla původně chráněna v členském státě, ve kterém se uplatňuje nárok na ochranu, avšak tato ochrana následně před 1. červencem 1995 zanikla, a dále že je třeba mít za to, že k tomuto dni nebyla tato díla chráněna v žádném jiném členském státě.

33 Z první otázky položené předkládajícím soudem však vyplývá, že v určitých případech může uplatnění této první podmínky vést k obnově platnosti práv, která zanikla podle dotčených vnitrostátních právních předpisů přede dnem stanoveným v čl. 13 odst. 1 směrnice 93/98 a nejsou chráněna na území jiného členského státu, přičemž v takové situaci by došlo k tomu, že se doba ochrany stanovená v této směrnici vztáhne na díla, jejichž autorskoprávní ochrana se obnoví ve stavu, který existoval před tímto zánikem.

34 V tomto ohledu je však třeba uvést, že ze skutečnosti, že je v čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98 použit přítomný čas oznamovacího způsobu k uvedení obou alternativních podmínek pro použití doby ochrany stanovené v této směrnici, vyplývá, že záměrem normotvůrce je to, aby právní důsledky vyplývaly ze situace existující právě ke dni 1. července 1995, a nikoli ke dni, který předchází či následuje po tomto dni.

35 Pokud tedy v důsledku zániku autorských práv podle dotčených vnitrostátních právních předpisů přede dnem stanoveným v čl. 13 odst. 1 směrnice 93/98 tato práva k tomuto dni již chráněna nebyla, na základě čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98 se doba ochrany stanovená v této směrnici na dotčené dílo nevztahuje.

36 Toto legislativní řešení zahrnuje úctu k zásadě nabytých práv, na kterou odkazuje bod 27 odůvodnění směrnice 93/98. Tato zásada se totiž může uplatnit právě na akty využívání děl v dobré víře od okamžiku, kdy taková díla nepožívala žádné ochrany.

37 Je tedy třeba mít za to, že první podmínka stanovená v čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98, vykládaná ve spojení s čl. 13 odst. 1 této směrnice, musí být vykládána v tom smyslu, že doba ochrany stanovená v uvedené směrnici se nevztahuje na autorská práva, která byla původně chráněna podle vnitrostátních právních předpisů, avšak před 1. červencem 1995 zanikla a nejsou chráněna na území jiného členského státu.

38 Okolnost, že zánik těchto autorských práv před 1. červencem 1995 nebyl podle všeho slučitelný s čl. 5 odst. 2 Bernské úmluvy, na základě kterého požívání a výkon autorských práv není podroben žádné formalitě, nemůže tento závěr zpochybnit.

39 V tomto ohledu je třeba zaprvé zdůraznit, že unijní zákonodárce učinil volbu spočívající v tom, že první podmínku stanovenou v čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98 vztáhl na díla a předměty ochrany, které jsou chráněny „podle vnitrostátních předpisů o autorském právu nebo právech s ním souvisejících“. Z toho vyplývá, že předmětem ani účelem tohoto ustanovení není určit podmínky, za nichž tato ochrana mohla zaniknout před 1. červencem 1995, takže tato otázka zůstává upravena použitelnými vnitrostátními právními předpisy.

40 Zadruhé je zajisté pravda, že z čl. 9 odst. 1 dohody TRIPS, která byla schválena jménem Unie, vyplývá, že se Unie musí přizpůsobit mimo jiné čl. 5 odst. 2 Bernské úmluvy. Z článku 65 odst. 1 této dohody však vyplývá, že vstoupila v platnost dne 1. ledna 1995, tedy jak po datu, kdy byla směrnice 93/98 přijata, a sice 29. října 1993, tak po datu, kdy tato směrnice vstoupila v platnost, a sice 19. listopadu 1993. Navíc je třeba uvést, že na základě čl. 65 odst. 1 dohody TRIPS Unie nebyla povinna uplatňovat ustanovení této dohody před 1. lednem 1996.

41 Z toho důvodu povinnost vykládat směrnici 93/98 v souladu s dohodou TRIPS každopádně nemůže znamenat, že by v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, musel být čl. 10 odst. 2 této směrnice vykládán v tom smyslu, že by se na autorská práva, která zanikla před 1. červencem 1995 podle vnitrostátního pravidla, které podle všeho není v souladu s Bernskou úmluvou, měla vzhledem k důvodu tohoto zániku vztahovat doba ochrany stanovená uvedenou směrnicí.

42 Pokud jde o druhou z podmínek stanovených v tomto ustanovení, je třeba konstatovat, že jak uvedl předkládající soud, křeslo a židle, k nimž měla společnost Montis autorská práva do 18. dubna 1993, jsou díly užitého umění, kterých se netýká směrnice 92/100, která se podle svého čl. 2 odst. 3 nevztahuje na právo na jejich pronájem a půjčování. Z toho v každém případě vyplývá, že uvedená směrnice nemůže stanovit podmínky ochrany takových děl.

43 Jeví se tedy, že žádná z obou alternativních podmínek stanovených v čl. 10 odst. 2 směrnice 93/98 splněna není.

44 Z předcházejícího vyplývá, že je třeba mít za to, že směrnice 93/98 nebrání takovým zrušujícím vnitrostátním právním předpisům, jako jsou právní předpisy dotčené ve věci v původním řízení, které nemají obnovující účinky a podle kterých tedy práva zanikla s konečnou platností, i přes skutečnost, že zánik těchto práv, k nimž došlo před 1. červencem 1995, není slučitelný s čl. 5 odst. 2 Bernské úmluvy.

45 Je však třeba uvést, že toto konstatování nebrání tomu, aby dotčený členský stát v takové věci, jako je věc dotčená v původním řízení, splnil povinnosti vyplývající z čl. 5 odst. 2 Bernské úmluvy a nesl důsledky uplatnění své odpovědnosti vyplývající z případného porušení této úmluvy.

46 S ohledem na všechny předcházející úvahy je třeba odpovědět na první a druhou otázku následovně:

— Článek 10 odst. 2 směrnice 93/98, vykládaný ve spojení s čl. 13 odst. 1 této směrnice, musí být vykládán v tom smyslu, že doba ochrany stanovená v této směrnici se nevztahuje na autorská práva, která byla původně chráněna podle vnitrostátních právních předpisů, avšak před 1. červencem 1995 zanikla.

— Směrnice 93/98 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátním právním předpisům, které jako ve věci v původním řízení dílu původně poskytly autorskoprávní ochranu, avšak následně na jejich základě tato autorská práva s konečnou platností zanikla před 1. červencem 1995 v důsledku toho, že nebyl splněn formální požadavek.

Ke třetí otázce

47 Vzhledem k odpovědi poskytnuté na první a druhou otázku není namístě odpovídat na třetí otázku.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

Článek 10 odst. 2 směrnice Rady 93/98/EHS ze dne 29. října 1993 o harmonizaci doby ochrany autorského práva a určitých práv s ním souvisejících, vykládaný ve spojení s čl. 13 odst. 1 této směrnice, musí být vykládán v tom smyslu, že doba ochrany stanovená v této směrnici se nevztahuje na autorská práva, která byla původně chráněna podle vnitrostátních právních předpisů, avšak před 1. červencem 1995 zanikla.

Směrnice 93/98 musí být vykládána v tom smyslu, že nebrání vnitrostátním právním předpisům, které jako ve věci v původním řízení dílu původně poskytly autorskoprávní ochranu, avšak následně na jejich základě tato autorská práva s konečnou platností zanikla před 1. červencem 1995 v důsledku toho, že nebyl splněn formální požadavek.

Podpisy